

Δέν είχα τρελλά όνειρα και δέν περίμενα κανένα πλούσιο γάμο, και γι' αυτό προσπαθούσα πάντα να καλύτερώω τη θέση μου και να βρω μια «καρριέρα» με μέλλον... "Άλλαξα λοιπόν διάφορα επαγγέλματα μέσα σε τρία χρόνια κι' άφου εργάστηκα διαδοχικώς ως πωλήτρια στα καταστήματα νεωτερισμών, ως «μαννεκέν» σε μεγάλους οίκους ραπτικής κι' ως μοντέλο σε μεγάλους φωτογράφους, βρήκα μια ημέρα μια θέση εμπέ μέλλον», όπως ήθελα.

"Ένας μεγάλος οδοντοίατρος της Νέας Ύδρας, ο μίστερ Ρόμερτ Σμιλ, με προσέλαβε ως βοηθό του...

Αυτή τη φορά αποφάσισα να άρρασθώ στο καινούργιο μου επάγγελμα και μέσα σε λίγον καιρό έκανα τόσες προόδους, ώστε ο μίστερ Σμιλ μου αύξησε το μισθό μου και δέν μου έκρινε ότι του ήμουν άπαραίτητη. Εύχαριστημένος επίσης ήταν κι' ο άγαπημένος μου Τζάκ. "Ο Τζάκ για μένα είναι ο καλύτερος φωτογράφος της Νέας Ύδρας. "Όλες ή καλύτερες δού θεάτορου ξέρουν πολύ καλά τό «Στούντιο Μόρρισον»... "Η άριστινες φωτογραφίες του δημοσιεύονται σ' όλα τα μεγάλα εικονογραφημένα περιοδικά. "Ο Τζάκ είναι ένας μεγάλος καλλιτέχνης! Γνωριστήκαμε στο «άτελιέ» ενός συναδέλφου του, όπου εργαζόμουν ως μοντέλο...

"Ο φίλος μου λοιπόν με παρακάλεσε να πεζάρω και γι' αυτόν, γιατί εκείνες τις ημέρες είχε μια μεγάλη παραγγελία για καλλιτεχνικές κάρτ-ποστάλ. "Όταν τελείωσε όμως τη δουλειά του, ήμασταν οι δύο έρωτευμένοι... "Αγάπησα τον Τζάκ, γιατί εινε ο μόνος άνθρωπος που με κατόχευε. Είχε ωστόσο μια ιδιοτροπία που δέν μου άρεσε: "Ήθελε να με κάνει κινηματογραφικό «άστέρα»! "Έθγαζε μεγάλες κι' υπέροχες φωτογραφίες μου και τις έστελνε στα γραφεία των κινηματογραφικών εταιρειών του Χόλλυγουντ. Ποτέ όμως δέν λάμβανω καμιά άπάντησι από τους σκηνοθέτας. "Εγώ γελούσα με την έπιμονή του κι' έξακολούθουσα να μη δίνω καμιά σημασία σ' αυτό τό τρελλό του όνειρο...

Μια ημέρα τέλος, μπήκε σάν τρελλός στο οδοντοίατρείο του μίστερ Σμιλ. Κρατούσε στο χέρι του μια έπιμερίδα κι' άρχισε να μου λέη με λαζανιασμένη φωνή ότι ή «Παραμούντ» έτοιμαζότανε για γυρίση τη «Νήσο του δόκτορος Μορρό», τό περίφημο μυθιστόρημα του Άγγλου συγγραφέως Ουέλς κι' ότι είχε προαηρήσει ένα διαγωνισμό, για να βρη τη γυναίκα που θα έπαιζε τόν ρόλο της Λότας, της γυναίκας-πάνθηρα, της πρωταγωνίστριας του έργου... Είχε λοιπόν την πεποίθησι ότι αυτή τη φορά θα με πρόσεχαν στο Χόλλυγουντ, γιατί ζητούσαν άρωχώς τόν τύπο μου... "Εγώ ωστόσο κι' αυτή τη φορά δέν έδωσα καμιά σημασία και τόν άφησα να κάνει ό,τι ήθελε...

"Ο Τζάκ ξαναστείλε στα γραφεία της «Παραμούντ» δώδεκα πόξες μου και περιέμενε με άγωνία τ' αποτελέσματα του διαγωνισμού. Φαντάζεστε τώρα την ετυγμία μας, όταν ύστερ' από δύο μήνες είδαμε ότι ή Κάθλιν Μπουρκ, είχε κερδίσει τό πρώτο βραβείο του διαγωνισμού, άνάμεσα σε 60.000 υπηρχόντες κι' ότι θα έπαιζε αυτή την γυναίκα-πάνθηρα στο καινούργιο φιλμ της «Παραμούντ»!...

Την άλλη μέρα λοιπόν άρραδωνιάστηκα με τόν Τζάκ, άποχαίρηντας με κάποια λύτη τόν μίστερ Σμιλ και τη Νέα Ύδρα κι' έφυγα για τό Χόλλυγουντ.

"Ο ρόλος της Λότας, της γυναίκας που είχε δημιουργήσε από ένα πάνθηρα ο διαβολικός δόκτωρ Μορρό, ήταν τόσο δύσκολος, ώστε πολλές φορές έχασα τό θάρρος μου. "Όταν όμως τελείωσε τό φιλμ και προσέβηθη στο Χόλλυγουντ, θεωρήθηκε ως μια από τις μεγαλειότερες κινηματογραφικές έπιτυχίες. "Όλοι οι «άστέρες» μιλούσαν για μένα. "Άρχισαν να με καλούν στις βίλλες τους και να με κυτίζουν με φόβο, σάν να ήμουν στ' άλήθεια μια γυναίκα-πάνθηρ!... "Ο Τζάν Μάκ Πήρσον ήταν ο πιο φανατικός από τους θαυμαστές μου. Με είχε έρωτευθεί τόσο, ώστε όταν του είπα καθαρά ότι έλάτρευα τόν άρραδωνιαστικό μου, έφυγε άπογοητευμένος από τό Χόλλυγουντ και ύστερ' από λίγον καιρό αυτοκτόνησε στο Μάϊαμι από την άπελπισία του. "Ένας άλλος θαυμαστής μου, ο Τσαρλι Ρόμερ, άπογοητευμένος κι' αυτός, άρχισε να παίζει άσυλλόγιστα στο Χρηματιστήριο κι' έχασε όλη του την περιουσία. Αυτές ή δυο περιπέτεες δημιούργησαν γύρω μου μια άτιμωφαρμα φόβου και κινδύνου. "Η πιο φανταστικές πάλι διαδόσεις έκαναν όλο τόν κόσμο να πιστεύη ότι είμαι μια «βαμπίρ», ένα παράξενο πλάσμα που κατάγεται από μυστηριώδη και τρομακτικά θηρία...

"Ο άρραδωνιαστικός μου όμως ξέρει πόσο είμαι άδωα και γι' αυτό ή μόνη τώρα έπιθυμία

του είναι να γυρίσω στη Νέα Ύδρα για να ζήνω με τούς γάμους μας».

ΚΑΘΛΗΝ ΜΠΟΥΡΚ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΜΥΘΟΙ, ΘΡΥΛΟΙ, ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΕΣ

Ο ΦΟΥΡΝΟΣ ΤΗΣ ΓΡΗΑΣ

(Του Άργρινου).

Μια φορά κι' έναν καιρό, φεύγοντας οι βλάχοι από τα χειμαδιά τους για να πάνε στην Κυρά-Βγένα (Πανατολιών "Όρος) να ξεκαλοκαυράσουν, παρατήσαν τη γρηά βάβω τους στο δρόμο, γιατί είχε πέσει άρρωστη τού θανάτου και δέν μπορούσε να περπατήσει. "Η γρηά έμεινε τότε εκεί σε μια σπηλιά, κι' όποιον διαβάτη έβλεπε, τόν παρακαλούσε να της κόβη λίγα ξύλα για ν' ανάβη τη φωτιά της και να ζεσταίνεται.

"Η γρηά πέθανε ύστερα από χρόνια, ή σπηλιά της όμως στοιχειώσε. Γι' αυτό και τώρα, άμα περνάν οι βλάχοι με τα κονάκια τους κάθε Μάη κι' "Αη-Δημιήτη, απ' τη σπηλιά που μοιάζει σάν φούρνος, άνάβουν εκεί μια μεγάλη φωτιά για να ζεσταη τó φάντασμα της. Και πάντα, όποιος διαβαίνει νύχτα από ζει, σίχνει ένα ξύλο στο φούρνο της γρηάς, για να μην άπαντήσει τόν λαϊκό της παρατέρα και τρομάξη.

ΤΟ ΣΙΤΑΡΙ ΠΩΓΙΝΕ ΧΩΜΑ

(Του Μεσολογγίου).

Μια φορά, στο χωριό Μοριστιάνο (δήμος Άλεντίας), ένας νοικοκύρης μοιράζε με τό σέμπρο του στο άλώνι τό στάρι. "Ο καιμένος ο νοικοκύρης όμως ήταν στραβός κι' ο κακός σέμπρος του βρήκε καιρό να τόν γελάση. Γέμισε λοιπόν ένα μολύ στάρι, τόκοθε με την κόφτρα και τ' άδειασε στο δικό του τό σωρό. "Υστερα γούριξε άνάποδα τό μολύ, έφριξε άπάνω όσο στάρι χωρούσε — κανόνι δάχτυλα — έδινε την χροφτα του στραβού για να κόψη ό δίκος και τούλεγε:

— Νά, κόψε μόνος σου για να μη λές πός σε γελώω. Μιά εγώ, μια εσύ.

"Ο καιμένος ο στραβός έκοθε κι' έλεγε κάθε φορά:

— "Ο Θεός κι' ή ψυχή σου. "Αν δέν βλέπω εγώ, άς βλέπει ο Μεγαλοδύναμος.

"Όστόσο, ο σωρός του σέμπρου ανέβαινε όλοένα θεόρατος, ενώ στου κακόμορου τού στραβού τη μεριά, μόλις ένα τόσο άά σωροδάκι σχηματιζόταν.

Μά ο Θεός ειδη στο τέλος την άδικία κι' έκαμε τό σωρό τού κακού σέμπρου χώμα.

Γι' αυτό, φαίνεται άκόμα μέσα στο χωράφι έκείνο ένας όχτος από χώμα και στη μέση του μηγμένο ένα φτιάρι.

ΤΑ ΔΥΟ ΒΑΓΕΝΙΑ

"Εκεί πέρα στη Μεγάλη Χώρα, πίσω από την εκκλησία, στη ρίζα μιας σνιαζ, άμα χτυπάς με τό πόδι σου τό χώμα, ακούς έναν άχό, σάν να βγαίνει από κάτω απ' τη γη.

Λένε λοιπόν πώς εκεί, μέσα στο χώμα βαθεία, εινε χωμένα δυο βαγένια: Τό ένα εινε γεμάτο φλωριά και τό άλλο φειδιά.

Κανένας όμως δέν ζοτιά να σκάψη για να βρη τά φλωριά, γιατί φοβάται μήπως πετύχει τά φειδιά.

ΝΑΕΙΩΤΙΚΕΣ ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΕΣ

"Ίδου τώρα μερικές από τις δεισιδαιμονίες που υπάρχουν ακόμα και σήμερα στον άπλοϊκό λαό της Νάξου:

— Την Παρασκευή καμιά γυναίκα δέν πρέπει να βάνη μπουγάδα, γιατί ζηματίζει τη μεγαλόχαρη "Αγία Παρασκευή και τις ψυχές των αποθαμένων της.

— Εινε άμαρτία να στέκωνται τρεις άνθρωποι μαζί στην πόρτα τού σπιτιού, μέσα στο όποιο ύπάρχει νερός έτοιμος για ξόδι, γιατί εμπόδιζον τούς άγγέλους που περνοδιαβαίνουν εκείνη τη στιγμή.

— "Η ψυχή τού πεθαμένου γούριζε τρεις μέρες μέσα στο σπίτι. Γι' αυτό, στο χαροκαμένο σπίτι πρέπει να βάζουν τη νύχτα ένα σκοινέλι με νερό άπάνω στο τραπέζι, κι' ένα κερί άναμμένο, για να βλέπη ή ψυχή και να ηγαινή να πίνη...

— "Η γυναίκες που άκολουθάνε τό λείψανο, δέν πρέπει να γούριζον πίσω τους, γιατί ή θ' άπομεινούν εκεί ξερες κι' άπόξερές, ή κάποιος συγγενής τους θα πεθάνη άπάνω στο χρόνο.

— "Η καλές κυράδες (νεράιδες) έχουν τό ένα πόδι τους βωδινό και τ' άλλο άθρωπινό. "Αν άπαντήσει καμιά απ' αυτές τη νύχτα, πρέπει να πέσης κάτω μονομιάς και να φωνάξης τρεις φορές: «Κύριε έλέησον ή, ειδημή θα στραβώθης».

— Την παραμονή τ' "Αη-Βασιλείου τό βράδυ, μιλούνε και τά βόδια, όποιος όμως τ' άκούσει, πεθαίνει πάνω στο χρόνο.

